

Analytik Jaroslav Štefec: Současná Evropská unie je už definitivně chcíplou kobyloou

- CZ24 News | 29. července 2020

EU: Stejně jako NATO, které nás tiše a mimo jakoukoliv pozornost médií opustilo bezprostředně po 11/9, je i současná Evropská unie už definitivně chcíplou kobyloou, píše Jaroslav Štefec na svém facebooku.

Její od reality stále více odtržené vedení se ji přesto vytrvale snaží prodat „p.t. obecnstvu“ členských zemí coby prvotřídního závodního hřebce. Chová se přitom stejně jako svého času koňští handlíři, jen místo piksly černého viksu, levné kořalky a čpavku používá přímého uplácení zaměstnanců, obří korupce ve formě „grantů“ a „programů financování“ a samozřejmě spousty lží a vzletných řečíček, líčících faktickou zdechlinu v růžových barvách budoucích vítězství a prosperity.

Zatím se to bruselské kamarile, ovládané Spojenými státy ponoukaným Německem a s přicmrdováním raketově se islamizující Francie, stále ještě daří. Bez ohledu na totální selhání všech institucí EU během ani zdaleka ještě nekončící koronavirové pandemie a neskutečně arogantní výhrůžky a sprostý nátlak ze strany německého předsednictví této organizace na státy V4 (a další východo- a středoevropské země), aby pod hlavičkou tak zvané „povinné solidarity“ (což je samo o sobě oxymóron) zamořily svá území migranty z Afriky a Blízkého východu.

Za metody propagandy a nátlaku na vedení zmíněných zemí, ani za používanou rétoriku by se přitom rozhodně nemusel stydět ani jistý K. H. Frank, druhdy šéf Němci zřízeného Protektorat Böhmen und Mähren poté, co zabrali předválečnému Československu i ten zbytek území, které mu zůstalo po odtržení částí jeho území Německem, Polskem a Maďarskem na konci 30. let.

Důkazů o faktickém konci EU jako demokratické, fungující a smysluplné organizace je opravdu hodně. Počínaje již zmíněným kolapsem na začátku koronavirové pandemie a bezbřehou arogancí a sprostotou vůči menším zemím EU, přes neschopnost chránit hranice Schengenského prostoru, domluvit se (po dobrém či po zlém) s Tureckem a bezostyšné snahy o přepisování historie Evropy až po „zelené“ šílenství a genderismus. Nepominutelné jsou rovněž snahy bruselských šéfů účelově nařizovat jednotlivým státům co smí nebo nesmí, často dokonce v rozporu s vlastními pravidly a směrnicemi. Viz například snaha o odzbrojení obyvatel ČR nebo tanečky kolem dotací, poskytnutých před několika lety (plně v souladu s tehdejšími českými zákony i pravidly EU) Agrofertu Andreje Babiše.

A aby toho nebylo málo, tak zatímco politici členských zemí EU včetně ČR povinně hýkají nadšením nad zavlečením svých zemí do neodvratné třičtvrté bilionové dluhové pasti a z ní plynoucí definitivní ztráty národních suverenity zejména menších zemí EU, je na spadnutí v téměř naprostém mediálním tichu a všeobecně panující pohodě válka mezi dvěma zeměmi „tvrdého jádra“ NATO, členem EU Řeckem a potenciálním nepřítelem EU Tureckem.

Nemá cenu zde připomínat Článek 1 Severoatlantické smlouvy, která už stejně ztratila jakýkoliv smysl. Jako jediný totiž obsahuje formulaci „Smluvní strany se zavazují ...“, a pokračuje slovy „... jak je uvedeno v Chartě Spojených národů, urovnávat veškeré mezinárodní spory, v nichž mohou být zapleteny, mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožen mezinárodní mír, bezpečnost a spravedlnost a zdržet se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo použití síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli Spojených národů.“

Zřejmě nemá cenu připomínat ani tak zvanou „Doložku solidarity Lisabonské smlouvy“, podle níž pokud se některý členský stát stane cílem teroristického útoku (a státní terorismus je přesně to, co v současné době předvádí Turecko nejen vůči Řecku, ale i dalším zemím EU, včetně Německa), nebo

obětí přírodní nebo člověkem způsobené pohromy, jednají Unie a členské státy v duchu solidarity. Unie by v takovém případě měla uvést do pohotovosti veškeré nástroje, kterými bude disponovat, k ... „odvrácení teroristické hrozby, k ochraně demokratických institucí a civilního obyvatelstva a k pomoci členskému státu, pokud o to požádají jeho politické orgány.“ Což se viditelně neděje ani náhodou, ačkoliv Řecko se na stále zoufalejší situaci snaží upozornit kdekoho.

Co má ale smysl připomínat, je historie počátku druhé světové války, na kterou by zejména Německo tak rádo zapomnělo. Jeho nesoudnému a vládychtivému vedení už zřejmě otrnulo po výprasku, který utrpělo a dělá pro přepsání dějin co může. Díky němu zřejmě vedení EU s klidným svědomím předhodí Řecko tureckým ambicím stejně, jako svého času předhodili ministři dnes nejvlivnějších zemí tohoto impotentního spolku německým ambicím ČSR. Jen místo Mnichovské dohody nastoupí nejspíše dohoda Bruselská, a tím, kdo bude mávat nad hlavou cárem papíru, arizujícím třetí světovou válku, nebude tentokrát britský, ale spíše německý ministr zahraničí Heiko Maas, známý „příznivec“ zemí V4. Možná dokonce i samotná Ursula von der Leyen.

Na poníženou supliku Řecka u Angely Merkelové totiž již zmíněný Heiko Maas přiletěl promptně do Athén. Jenže místo očekávaného návrhu na řešení krizové situace Řeky doslova šokoval tím, že oblast ložisek ropy a plynu, která leží podle Úmluvy OSN o mořském právu ve výhradní ekonomické zóně Řecka, označil za „sporné území“. Veřejně tím dal najevo, že Německo, jako země předsedající Evropské radě, nestojí na straně Řecka, které je členem EU, ale že sdílí postoj Turecka. Řekům zároveň suše sdělil, že EU hodlá jejich „spor s Tureckem“ řešit až v září, na mimořádném summitu ministrů zahraničí EU.

Blahopřeji EU k další ukázce absolutní nekompetence, nezodpovědnosti a politické impotence. V září už může být půlka Řecka (i Turecka) v troskách a NATO na pokraji války s Ruskem. Proč s Ruskem? Minulý týden totiž podnikl řecký premiér Mitsotakis pod tlakem okolností bezprecedentní diplomatický tah. V přímém telefonickém rozhovoru s prezidentem Vladimírem Putinem požádal Rusko oficiálně o pomoc. Vyměnili si také názory na turecké angažmá v Libyi a na přeměnu chrámu Hagia Sophia v Istanbulu na mešitu, proti čemuž veřejně protestovali představitelé jak ruské, tak řecké pravoslavné církve. Co je ale skutečně zásadní, údajně „... podrobně zvážili budoucí pokrok rusko-řecké spolupráce v různých oblastech včetně rozšíření právních základů pro dvoustranný vztah“.

Jde o naprosto unikátní situaci. Poprvé v historii jeden členský stát NATO požádal Rusko o pomoc proti jinému státu Aliance, která sama sebe definuje jako vojenský pakt proti Rusku. Nevím jistě, proč Německo žene situaci (nejen) na řecko-tureckých hranicích na ostří nože. Pokud bych si ale mohl tipnout, snaží se zahnat Řecko do bezvýchodné situace podobně, jako kdysi Československo, obětovat ho a pak politicky a ekonomicky profitovat na Tureckem ukradené ropě a plynu.

Naznačují to i sankce USA vůči plynovodu Nord Stream 2. Ty mohou zvýšit „ochotu“ německého vedení naslouchat tureckým podmínkám a požadavkům. Bez ohledu na bezpečnostní a ekonomické zájmy zbytku Evropy a konec konců i samotného Německa. A je tu i další indikátor, kterému se v českém mainstreamu nedostalo přílišné publicity. Německo totiž zavádí (zatím „na zkoušku“) roční dobrovolnou vojenskou službu. Hodlá si mimo jiné ověřit postupy pro znovuzavedení povinných odvodů „v případě potřeby“.

Co bude tou „případnou potřebou“, to se mohu pouze domnívat. Možná ale německé vedení jen prohlédlo. Podobně, jako v roce 2007 „prohlédlo“ vedení Polska, když vyslovilo pochyby o síle bezpečnostních záruk NATO. Od té doby jdou Poláci svou cestou, spočívající v silné orientaci na dvoustrannou vojenskou spolupráci s USA.

Jestli je téměř bezvýhradná orientace na vztahy s USA pro Polsko dobrá cesta, to ukáže budoucnost. Bojím se ale, že cesta, kterou zvolilo Německo, nepřinese v dlouhodobém horizontu nic dobrého ani samotnému Německu, natož nám a celé Evropě. Historické zkušenosti mluví samy za sebe.

Jaroslav Štefec